

Selvi Ağacı

– kul mehmet · 27 Haziran 2019

Selvi Ağacı

Ey Selvi ağacı es esebildiğin kadar rüzgârla
Gömdüler beni senin yamacına sere serpe
Güneşin ışıklarında çok yandım serinlet
Yanında yatarken huzurla köklerine karışayım

Vefasız insanların vefasızlığı beni öldürdü baksana
Esen hırçın nefret fırtınaları attı senin yamacına
Bana acıyan bir oğlum çıktı gömdü senin gölgene
Yanında yatarken huzurla köklerine karışayım

Vakit gelince her insan ölecek böyle serinlik bulamaz
Sen gibi hatırımı soran çıkmaz mutluyum dibinde
Gözümden akan damlalar seni sular kurumazsın ben gibi
Yanında yatarken huzurla köklerine karışayım

Köklerini uzat sar beni saranım hiç olmadı bilemezsin
Yalnızlık anlaşılmamak çok zordur kimseye anlatamazsın
Sen anlıyorsun beni yapraklarını sallayarak konuşarak
Yanında yatarken huzurla köklerine karışayım

Yapraklarının hışırtısı bir melodi saz gibi türküler söylesin
Eşlik ederim ben sana zaten şairdim bir emekçi anlaşılmayan
Bak şiirlerim gönlümde uzat köklerini oku o güzel sesinle
Yanında yatarken huzurla köklerine karışayım

Gecenin sessizliği senin yanında umutlarla parlar yapraklarında
Yeşerirsin, kış seni kurutsa da görevin yeniden yeşermektir
Herkes bir parça ekmek ister biz şairler bir gülümseme
Yanında yatarken huzurla köklerine karışayım

Düşlerim artık köklerinde fısıldasın rüzgâra götürsün insanlara
Fazla sert esemesin söylemesin rüzgâr dalgalanmasın insanlar
Umutla gülümsemeyle baksınlar varsınlar beraber yarınlara

Yanında yatarken huzurla köklerine karışayım

Şiirlerimiz yetmezse gözlerimiz götürün içindeki gülümsemeye
Gönlümüzde açan çiçeklerin kokusu var koklat göster yüreklerine
Usulca açılsın umutların gülümsemelerin kapısı neşeyle varsınlar
Yanında yatarken huzurla köklerine karışayım

Gülümsemelerimizi sabah olunca umutla toprağa eksinler
İçindeki şiirle gönüllerimiz gözlerimiz sahip çıkar ekinlere
Titreten akşam rüzgârlarında gönüllerimiz ısıtır don vurmaz
Yanında yatarken huzurla köklerine karışayım

Mehmet Aluç-Gülveren